

Пише: Павле Ћосић
четвртак, 24 март 2011 15:06

Данас сам у food -центру седела с Боксијем и Димитријем. Док смо јели мој омиљени сладолед с преливом од кикирикија, Бокси је изненада опет почео да прича о политици, што мене увек забавља. Он зна неке ствари које се не уче на факултету, а тешко се могу наћи чак и на контранету на који ионако нерадо идем откако је у потпуности стављен под забрану.

Све је почело од његове тврдње да су се у нека давна времена сладоледи производили и код нас, овде у Србији, и то не само од ваниле, него и од чоколаде, лешника, кафе, јагоде.... заправо од скоро сваког воћа, па чак и од лимуна и пистаћа. Ја то не могу да замислим, али Димитрије ми је потврдио да је и он нешто начуо о томе.

А онда нам је Бокси испричао једну занимљиву причу кад је једног дана у посету Београду свратио тадашњи руски премијер Бутин или Путин, нисам добро чула, али запамтила сам да је Владимир, исто као Влада, на само десетак сати. То је било ваљда негде између 2010. и 2015, у сваком случају за време првог цивилизовања Либије од стране Црвеног крста који се у то време још звао НАТО, а пре другог цивилизовања Србије. Како год, тада су у Србији на власти биле проевропске снаге, али не довољно свесне да подрже хуманитарно цивилизовање, а ни економска ситуација им није ишла на руку. Била је у току велика економска криза па се и код нас живело бедније него икад раније у ХХИ веку.

Е сад, пошто власти нису хтеле да дозволе организовано окупљање грађана који би поздравили руског државника јер је у то време било много оних који су били разочарани у Европу и спас тражили у Русији, тај Бутин или Путин се сетио да закаже гостовање на некој левој фудбалској утакмици између једног српског и једног руског фудбалског

Пише: Павле Ћосић
четвртак, 24 март 2011 15:06

клуба. Наиме, у то време се Партизан још звао Црвена звезда (чак се и Партизанара звала Звездара), и тад је та Звезда играла против неког руског клуба чијег имена ни Бокси није могао да се сети и то подмладак, значи не она главна постава него јуниори или тако нешто. Уз то, само друго полувреме. На великом стадиону се окупила гомила људи да га поздрави, стадион пун ко брод, а многи су за ту прилику сашили руске заставе или су само окренули српске наопако. Да све буде чудније, нису то толико били фудбалски навијачи колико бајкери, љубитељи возње мотора. Наиме, Бутин је волео да вози мотор и дружио се са српским бајкерима који су масовно дошли да га поздраве. Наравно, било је ту и много русофила и енергичних противника европске идеје. Окупила се ту ваљда и велика количина таксиста и малолетних деликвената јер још није био изгласан Закон о аутоматском смештају у поправне домове.

Најбоље што се од читаве те посете историја не сећа ничега осим тог бизарног догађаја. Не зна се ни да ли се руски председник владе састао са српским колегом, иако вероватно јесте, али не зна се ни о чему су разговарали ни шта су се договорили, да ли су спомињали догађаје у Либији, па чак ни зашто је уопште човек долазио. Само у неким изворима се спомиње нека туристичка сарадња, а ја сам после проверила у уџбенику из политичке историје и односима с Русијом, туризам се не спомиње нигде.

Кад смо изашли из food -центра и кад су Димитрије и Бокси могли да скину кравате, прошетали смо се до Партизанаре до споменика Џорџу Бушу Трећем и тамо срели Галину с новим дечком баш у тренутку кад су их припадници Европске комисије за спровођење хуманости легитимисали. Испоставило се да је њен нови дечко Далибор у школи неколико пута привођен због магарећих ушију и да самим тим нема право да обилази јавна места па су га одмах одвели. За овај прекршај следи казна од три године брака с дебелом политичарком. Галина стварно нема среће с момцима. А и ко јој је крив што не проверава податке пре него што се заљуби?